

Jaeen Neljäskymmenen Kätetty Historia – Numero Kaksikymmentä

Toinen voihuuto – osa seitsemän – Hesekiel

Jeff Pippenger

2026-07-29

On raamatullisesti hyväksyttävä käsitys pitää profeetta Hesekielä kolmenkymmenen vuoden ikäisenä hänen alkusäikeissään.

Kolmantenakymmenentenä vuotena, neljäntenä kuukautena, kuukauden viidentenä päivänä, kun olin pakkosiirtolaisten joukossa Kebar-joen varrella, taivaat aukenivat, ja minä näin Jumalan näkyjä. Kuukauden viidentenä päivänä — se oli kuningas Joojakinin pakkosiirtolaisuuden viides vuosi — tuli Herran sana nimenomaisesti pappi Hesekielille, Busin pojalle, kaldealaisten maassa Kebar-joen varrella; ja siellä Herran käsi oli hänen päällensä. Hesekiel 1:1–3.

Jotkut uskovat, että ”kolmaskymmenes vuosi” perustuu tiettyyn riemuvuosisykliin, joka alkoi kuningas Joosian aikana ja päättyi neljännekymmenennen luvun ensimmäiseen jakeeseen.

Meidän pakkosiirtolaisuutemme kahdentenakymmenentenäviidentenä vuonna, vuoden alussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, neljäntenätoista vuonna sen jälkeen, kun kaupunki oli lyöty maahan, juuri sinä päivänä Herran käsi tuli minun päälleni ja vei minut sinne. Hesekiel 40:1.

Raamatulliset kronologit ajoittavat neljännekymmenennen luvun ensimmäisen jakeen joko 28. huhtikuuta tai 22. lokakuuta vuoteen 573 eKr. Kaikki profeetat osoittavat viimeisiin päiviin, joten syyspäivämäärä 22. lokakuuta 573 eKr. on sen linjan omegapäivämäärä, joka alkoi viisikymmentä vuotta aikaisemmin niin sanotussa ”Josian suuressa pääsiäisessä” 5. toukokuuta 622 eKr.

Luku kolmekymmentä on niiden pappien vertauskuva, joiden tuli olla kolmenkymmenen vuoden ikäisiä aloittaessaan palveluksensa. Tarkoittavatko Hesekielin kirjan ensimmäisen luvun jakeet yhdestä kolmeen Hesekielin iäksi kolmekymmentä vuotta vai ilmaisevatko ne sen vain papin vertauskuvana, häntä esitettäisiin joka tapauksessa myös kolmenkymmenen vuoden ikäisenä. Jos ensimmäisen jakeen kolmekymmentä vuotta on, kuten toiset uskovat, viittaus kolmanteenkymmenenteen vuoteen siitä, kun Joosian suuri pääsiäinen vietettiin vuonna 622 eKr., profeetalliset merkitykset ovat silti samat.

Joosia merkitsee ”perustusta”, ja hänen suuri pääsiäisensä aloitti riemuvuoden ajanjakson, joka päättyi 22. lokakuuta sovituspäivänä vuonna 573 eKr. Joosiasta 22. lokakuuta ulottuva ”riemuvuoden linja” on yhdenmukainen vuosien 1840–1844 historian kanssa. Vuoden 1840 perustuksia edustivat kuningas Joosia ja myös Josiah Litch. Lokakuun 22. päivää edusti riemuvuoden pasuunan sarven soiminen yhdessä sovituspäivän sarven kanssa.

Ja sinun on laskettava itsellesi seitsemän vuosiviikkoa, seitsemän kertaa seitsemän vuotta; ja näiden seitsemän vuosiviikon aika on sinulle neljäkymmentäyhdeksän vuotta. Silloin sinun on annettava riemuvuoden pasuunan soida seitsemännen kuukauden kymmenentenä päivänä; sovituspäivänä teidän on annettava pasuunan soida kautta koko maanne. 3. Moos. 25:8, 9.

Hesekiel sijoittuu riemuvuoden linjaan kuningas Joosiasta lokakuun 22. päivään, linjaan, joka edustaa Ilmestyskirjan kymmenennen luvun ensimmäistä ja toista enkeliä vuodesta 1840 vuoteen 1844. Hesekiel edustaa ensimmäisen ja toisen enkelin milleriittejä sekä kolmannen enkelin sataneljäkymmentäneljätuhatta. Hesekiel edustaa sataneljäkymmentäneljätuhannen pappeutta, mutta hänen ensisijainen profeetallinen ominaisuutensa on se, että hän on profeetta.

Profeetta, Pappi ja Kuningas

On kolme raamatullista henkilöä, jotka alkoivat palvella kolmenkymmenen vuoden iässä. Hesekielin ohella he olivat Daavid ja Joosef. Koska he kaikki alkoivat palvella kolmenkymmenen vuoden iässä, he ovat kaikki pappeja. Daavid on kuninkaan vertauskuva, Joosef on pappi ja Hesekiel on profeetta siinä kolmiosaisessa kirkkauden valtakunnassa, joka koostuu profeetasta, papista ja kuninkaasta.

Sovellettakoon profeetta Hesekieliä symbolina miten tahansa, hän on pappi; ja kun häntä sovelletaan riemuvuoden linjassa Joosiasta 22. lokakuuta saakka, Hesekiel on pappi, joka edustaisi pappia sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen aikana, kuten vuosien 1840–1844 historia sekä kuningas Joosia 22. lokakuuta 573 eKr. asti esikuvallisesti osoittavat.

Kaksikymmentäkaksi

Raamattu osoittaa selvästi, että Hesekiel toimi palvelustehtävässään kaksikymmentäkaksi vuotta. ”Kaksikymmentäkaksi” on sadan neljäkymmenenneljän tuhannen vertauskuva; he ovat jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymisen tunnuslippu. Siinä historiassa, jota Joosian pääsiäinen aina neljänneksen luvun lokakuun 22. päivän riemuvuoden juhlaan saakka esittää, Joosian pääsiäinen oli esikuva Josiah Litchin työstä vuosina 1838 ja 1840. Tuo työ oli ensimmäisen ja toisen voi-huudon aikaprofetioiden esittäminen. Nyt voidaan nähdä, että ensimmäisen ja toisen voi-huudon profetia on paljon laajempi kuin mitä uranuurtajat käsittivät.

Hesekiel ilmoittaa kirjoituksissaan tarkempia päivämääriä kuin yksikään muu raamatullinen kirjoittaja.

Hesekiel on päivän vuodeksi laskemisen oomega Raamatun profetiassa. Neljännen Mooseksen kirjan mukaan päivä–vuosi-periaatteen alfaesiintymä ilmenee ensimmäisessä kapinassa Kaadeksessa, joka johti neljäänkymmeneen vuoteen erämaavaellusta. Viimeistä eli omegakapinaa edustaa Hesekiel neljännessä luvussa, kun Jerusalemin hävitetään.

알파

Niiden päivien luvun mukaan, joina te vakoilitte maata, neljäkymmentä päivää, yksi päivä kutakin vuotta kohti, saatte kantaa pahat tekonne, neljäkymmentä vuotta, ja te saatte tuntea,

mitä minun lupaukseni raukeaminen merkitsee. Minä, Herra, olen puhunut: totisesti minä teen näin koko tälle pahalle seurakunnalle, joka on kokoontunut minua vastaan; tässä erämaassa heidät hävitetään, ja siellä he kuolevat. 4. Moos. 14:34, 35.

Omega

Asetu sinäkin vasemmalle kyljellesi ja pane Israelin heimon vääräys sen päälle; niin monta päivää kuin makaat sillä, niin kauan saat kantaa heidän vääräytensä. Sillä minä olen pannut sinun päällesi heidän vääräytensä vuodet päivien luvun mukaan, kolmesataayhdeksänkymmentä päivää; niin saat kantaa Israelin heimon vääräyttä. Ja kun olet ne täyttänyt, asetu jälleen oikealle kyljellesi, ja kanna Juudan heimon vääräyttä neljäkymmentä päivää: minä olen määrännyt sinulle yhden päivän kutakin vuotta kohti. Sentähden käännä kasvosi kohti Jerusalemin piiritystä, paljasta käsivartesi ja profetoi sitä vastaan. Hesekiel 4:4–7.

Kaades ja Jerusalemin hävitys edustavat alfan ja omegan kapinaa, joka ilmentää päivä-vuosi-periaatetta. ”Päivä-vuosi-periaate” oli milleriläisten ensisijainen sääntö, samoin kuin vuosien 1840–1844 historiassa, sellaisena kuin se esikuvallisesti ilmenee kuningas Joosian riemuvuoden linjassa aina lokakuun 22. päivään saakka. Hesekiel esittää enemmän ajankohtia kuin yksikään muu profeetta. Hesekielin ajoitusten puitteissa riemuvuoden linja tunnistetaan, mikä liittää Hesekielin todistuksen suoraan ensimmäisen ja toisen enkelin historiaan ja sen jälkeen kolmannen enkelin historiaan.

”Juhlavuoden linjan” ohella Hesekiel makaa kyljellään kolmesataayhdeksänkymmentä päivää, sitten toisella kyljellään neljäkymmentä päivää. ”Neljä sataa kolmekymmentä” on vanhan ja uuden liiton vertauskuva, sillä Abramien liittolupaus neljästä sadasta Egyptin orjuuden vuodesta sai kolmenkymmenen vuoden toisen todistajan apostoli Paavalista. Yhdessä Abram, (myöhemmin Abraham) ”vanhasta”, ja Saul, (myöhemmin Paavali) ”uudesta”, yhdistivät todistuksensa vahvistaakseen neljäsataa kolmekymmentä vuotta iankaikkisen liiton vertauskuvaksi. ”Kolmesataa yhdeksänkymmentä päivää” ”sinun tulee kantaa Israelin heimon pahuutta.” ”Ja” ”sinun tulee kantaa Juudan heimon pahuutta neljäkymmentä päivää.” Yhdessä oikea kylki ja vasen kylki vastaavat Abramia ja Paavaliala.

Liitto perustui aina kuuliaisuuteen tai tottelemattomuuteen — elämään tai kuolemaan.

Vuosi–päivä-periaate milleriläisessä historiassa oli elämän tai kuoleman kysymys, ja ensimmäinen enkeli julisti tämän historian iankaikkisena evankeliumina. ”Evankeliumi” on elämän tai kuoleman kysymys, ja milleriläisen historian elämän tai kuoleman koetinkysymys asetettiin sen periaatteen yhteyteen, että yksi päivä vastaa yhtä vuotta. Ennustus, joka antoi voiman ensimmäisen enkelin sanomalle, oli toisen voihuudon kolmensadanyhdeksänkymmenen yhden vuoden ja viidentoista päivän profetia. Niihin kolmensataanyhdeksänkymmenen päivään, jotka Hesekiel makasi vasemmalla kyljellään, sisältyy havainnollistus toisen voihuudon kolmensadanyhdeksänkymmenen yhden vuoden ja viidentoista päivän aikaprofetiasta. Profetian oikea jakaminen vaatii profeetallista erottamiskykyä, mutta se ei ole mitään vähempää kuin Juudan sukukunnan Leijonan jatkuvaa työtä keskiyön huudon sanoman sinettien avaamisessa.

Pidän kiinni siitä, että Hesekieliä on pidettävä sadan neljäkymmenen neljän tuhannen vertauskuvana, mutta ensisijaisesti profetian Hengen lahjan vertauskuvana, esitettiinpä se sitten lopun ajan profeetan ilmestymänä tai liittokansan ilmestymänä, joka ymmärtää rivin rivin päälle -menetelmän periaatteen.

Väitän, että Hesekielin valaisu kolmensadanyhdeksänkymmenen yhden vuoden ja viidentoista päivän profetiaan on sopusoinnussa sen kanssa, että likaharjaa käyttävä mies heittää jalokivet suurempaan rasiaan.

Pidän Hesekielin valoa olennaisena osatekijänä huippukiven sanomassa, kun temppeli on valmis.

Hesekiel on lokakuun 22. päivässä neljännenkymmenen luvun ensimmäisessä jakeessa, ja siellä annetaan Hesekielille näky tulevasta temppelistä. Tuo temppeli on sadanneljän neljäntuhannen neljäkymmenen neljän tuhannen temppeli, ja Hesekiel on tuon luvun vertauskuva. Tuo joukko on läpäissyt kaksi koetusta ennen kuin se saavuttaa kolmannen ja ratkaisevan koetuksen. Hesekiel kuvataan vastaanottamassa valonsa temppelissä, ja sen vuoksi se valo, jonka hän vertauskuvana tuottaa, edustaa sitä valoa, joka tulee, kun Jumalan kansa astuu Kaikkeinpyhimpään Danielin kymmenennen luvun mukaisesti.

Ilmestyksen, Jeesuksen Kristuksen, avattu valo avataan juuri ennen armonajan päättymistä.

Ja hän sanoi minulle: "Älä sinetöi tämän kirjan profetian sanoja, sillä aika on lähellä. Joka tekee vääryyttä, tehköön yhä vääryyttä; ja joka on saastainen, olkoon yhä saastainen; ja joka on vanhurskas, olkoon yhä vanhurskas; ja joka on pyhä, olkoon yhä pyhä." Ilmestys 22:10, 11.

Jakeessa yksitoista juuri ennen armonajan päättymistä "aika on lähellä", ja sen tähden Jeesuksen Kristuksen ilmestys on tuona aikana avattu, sillä "aika on lähellä".

Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoille, mitä pian on tapahtuva; ja hän lähetti enkelinsä ja antoi sen tiedoksi palvelijallensa Johannekselle, joka todisti Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen sekä kaiken, minkä hän näki. Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu; sillä aika on lähellä. Ilmestys 1:1–3.

Koetus aika päättyy laodikealaisen seitsemännen päivän adventismin osalta sunnuntailaissa, ja adventismia kuvataan Jerusalemiä edustavana Hesekielin yhdeksännessä luvussa. Siellä ne, jotka huokaavat ja valittavat maassa ja seurakunnassa tehtyjen kauhistusten tähden, saavat sinetin. Sinetöiminen tapahtuu silloin, kun islamin itätuulet saattavat kansat vihastumaan, juuri ennen kuin koetus aika päättyy. Hesekielin kahdeksännessä luvussa adventismin neljä sukupolvea tulevat päätökseensä siten, että neljättä sukupolvea symboloivat ne kaksikymmentäviisi johtajaa, jotka kumartavat aurinkoa.

Tuo näky annettiin vertauskuvallisesti yhden päivän ennen sunnuntailakia, eli juuri ennen koetusajan päättymistä, jota kuvaa kuusi, kuusi, kuusi.

Ja tapahtui kuudentena vuonna, kuudentena kuukautena, kuukauden viidentenä päivänä, minun istuessani talossani ja Juudan vanhinten istuessa edessäni, että siellä Herran Jumalan käsi

laskeutui minun päälleni. Silloin minä katselin, ja katso: hahmo, tulen näköinen; hänen kupeistaan alaspäin oli tuli, ja hänen kupeistaan ylöspäin kuin kirkkauden näkö, kuin hehkuvan metallin hohde. Ja hän ojensi kädenmuotoisen hahmon ja tarttui minua hiussuortuvasta; ja Henki nosti minut ylös maan ja taivaan välille ja vei minut Jumalan näyissä Jerusalemiin, sisemmän portin ovelle, joka on pohjoiseen päin; siellä oli sen kiivauteen yllyttävän kateudenkuvan sijapaikka. Ja katso, Israelin Jumalan kirkkaus oli siellä, sen näyn mukaisesti, jonka minä olin nähnyt tasangolla. Hesekiel 8:1–4.

Kuudennen vuoden, kuudennen kuukauden ja viidennen päivän näky tuli juuri ennen ”666:ta”, sunnuntailain vertauskuvaa, jolloin koetus aika päättyy laodikealaiselta adventismilta. Tuo näky oli ”sen näyn kaltainen”, jonka Hesekiel ”näki tasangolla”. Näky, jonka hän näki tasangolla, löytyy aiemmin, kolmannelta luvulta.

Niin minä nousin ja lähdin tasangolle; ja katso, siellä seisoivat Herran kirkkaus, samanlainen kuin se kirkkaus, jonka minä olin nähnyt Kebarjoen varrella; ja minä lankesin kasvoilleni. Hesekiel 3:23.

”Tasangon” näky, joka oli kuudennen vuoden, kuudennen kuukauden ja viidennen päivän näky, oli sama näky, jonka Hesekiel oli nähnyt aikaisemmin Kebarjoen varrella.

Ja tapahtui kolmantenakymmenentenä vuotena, neljäntenä kuukautena, kuukauden viidentenä päivänä, kun minä olin pakkosiirtolaisten joukossa Kebar-joen varrella, että taivaat aukenivat, ja minä näin Jumalan näkyjä. Hesekiel 1:1.

Ne ”Jumalan näyt”, jotka Hesekiel ”näki” Kebarjoen varrella, olivat tangon näky, joka oli myös Hesekielin kirjan lukujen kahdeksan–yksitoista näky. Nämä näyt esitettiin siinä yhteydessä, että Hesekiel katsoi pyhäkköön, missä luvun kymmenen ”marah”-peilinäkynsä toteutuu. Hesekiel edustaa niitä, jotka tulevat osallisiksi kaikkeinpyhimästä säteilevästä profeettallisesta valosta, kun Jeesuksen Kristuksen ilmestyminen tuodaan esiin juuri ennen armonajan päättymistä.

Kun tunnistamme kuningas Joosian riemuvuoden linjan, joka alkaa pääsiäisestä ja päättyy lokakuun 22. päivään, tunnistamme 3. Mooseksen kirjan kahdessakymmenessäkolmannessa luvussa esitetyn kevätjuhlien ja syysjuhlien symbolin. Siinä kevät- ja syysjuhlat esitetään kumpikin kahdessakymmenessäkahdessa jakeessa, aivan niin kuin Hesekielin palvelustehtävä kesti kaksikymmentäkaksi vuotta. Hesekielin sijoittaminen riemuvuoden linjan kolmantenakymmenenteen vuoteen mahdollistaa sen, että Hesekielin syntymä asettuu Joosian herätyksen kohdalle. Jos hän oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen riemuvuoden kierron kolmantenakymmenentenä vuotena, silloin Hesekiel olisi syntynyt Joosian uskonpuhdistuksen aikaan.

Hesekiel on vertauskuva niistä, jotka uskon kautta astuvat kaikkeinpyhimään. Siellä he näkevät pyörät pyörien sisällä, jotka kuvaavat inhimillisten vuorovaikutussuhteiden monimutkaista kudelmaa. Kuten Johannes Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa, Hesekiel edustaa milleriittoja, mutta vielä suuremmin sataneljäkymmentäneljää tuhatta. Hänen rinnakkainen kolmensadanyhdeksänkymmenen vuoden ja viidentoista päivän aikaprofetiansa havainnollistaa laodikealaisen adventismin lopullista tuomiota Jerusalemin hävityksen yhteydessä,

ja siihen sisältyy kolmenkymmenen kahdeksan ja neljäkymmenen arvoitus.

Siihen sisältyy neljänsadan kolmenkymmenen vuoden symboliikka.

Siihen sisältyy nelivuotinen ajanjakso, jota edustavat vuodet 1333–1337, 1449–1453 ja 1840–1844.

Aloitamme tämän mitä tärkeimmän aiheen tarkastelun seuraavassa artikkelissa.

”Jesajalle, Hesekielille ja Johannekselle annetuissa näyissä näemme, kuinka läheisesti taivas on yhteydessä maan päällä tapahtuviin tapahtumiin ja kuinka suuri on Jumalan huolenpito niistä, jotka ovat Hänelle uskollisia.” Testimonies, osa 5, 753.

”Kristus itse oli temppelin Herra. Kun Hän jättäisi sen, sen kirkkaus poistuisi—tuo kirkkaus, joka kerran oli nähtävissä kaikkeinpyhimmässä armoistuimen yllä, minne ylimmäinen pappi meni vain kerran vuodessa, suurena sovituspäivänä, mukanaan teurastetun uhrin veri (esikuvana Jumalan Pojan verestä, joka vuodatettiin maailman syntien tähden), ja vihmoi sen alttarille. Tämä oli Shekina, Jehovan näkyvä asumus.

”Juuri tämä kirkkaus ilmoitettiin Jesajalle, kun hän sanoo: ’Kuningas Ussian kuolinvuonna minä näin myös Herran istuvan valtaistuimella, korkealla ja ylhäisellä, ja hänen vaippansa liepeet täyttivät temppelin’ [Jesaja 6:1–8 lainattuna].” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 4, s. 1139.

Jesajalle annettu näky esittää Jumalan kansan tilan viimeisinä päivinä. Heillä on etuoikeus nähdä uskossa työ, joka etenee taivaallisessa pyhäkössä. ”Ja Jumalan temppeli taivaassa avattiin, ja hänen temppelissään nähtiin hänen liittonsa arkki.” Kun he uskossa katsovat kaikkeinpyhimpään ja näkevät Kristuksen työn taivaallisessa pyhäkössä, he havaitsevat olevansa saastahuulinen kansa — kansa, jonka huulet ovat usein puhuneet turhuutta ja jonka lahjoja ei ole pyhitetty eikä käytetty Jumalan kunniaksi. Hyvin saattavat he vaipua epätoivoon verratessaan omaa heikkouttaan ja kelvottomuuttaan Kristuksen kirkkaan luonteen puhtauteen ja ihanuuteen. Mutta jos he Jesajan tavoin ottavat vastaan sen vaikutuksen, jonka Herra tarkoittaa sydämessä syntyvän, jos he nöyryyttävät sielunsa Jumalan edessä, heille on toivoa. Lupauksen kaari on valtaistuimen yllä, ja työ, joka tehtiin Jesajalle, tullaan tekemään heissä. Jumala vastaa katuvasta sydäimestä kohoaviin anomuksiin.

”Tämän Jumalan suuren ja juhlallisen työn tarkoituksena on koota lyhteet taivaalliseen aitaan; sillä maan on täyttyttävä Herran kirkkaudella. Älköön siis kukaan kauhistuko nähdessään vallitsevan jumalattomuuden ja kuullessaan saastaisilta huulilta lähtevää puhetta. Kun pimeyden vallat asettuvat taistelujärjestykseen Jumalan kansaa vastaan; kun Saatana kokoaa joukkonsa viimeistä suurta taistelua varten ja hänen voimansa näyttää suurelta ja miltei vastustamattomalta, selvä näky jumalallisesta kirkkaudesta, valtaistuimesta korkeana ja ylhäisenä, lupauksen kaaren holvaamana, antaa lohdutusta, varmuutta ja rauhaa.” Review and Herald, 22. joulukuuta 1896.

Kebarjoen rannalla Hesekiel näki pyörretuulen, joka näytti tulevan pohjoisesta, ”suuren pilven ja siihen kietoutuvan tulen, ja sen ympärillä oli kirkkaus, ja sen keskeltä ikään kuin meripihkan

hohdetta”. Useita toisiinsa limittyviä pyöriä liikuttivat neljä olentoa. Korkealla kaiken tämän yläpuolella ”oli ikään kuin valtaistuimen muoto, näöltään kuin safiirikivi; ja valtaistuimen muodon päällä oli ikään kuin hahmo, näöltään ihmisen kaltainen”. ”Ja kerubien kohdalla näkyi ihmiskäden muoto heidän siipiensä alla.” Hesekiel 1:4, 26; 10:8. Pyörät olivat rakenteeltaan niin monimutkaiset, että ne ensi silmäyksellä näyttivät olevan sekasorrossa; mutta ne liikkuvat täydellisessä sopusoinnussa. Taivaalliset olennot, joita kerubien siipien alla oleva käsi kannatti ja ohjasi, panivat nämä pyörät liikkeelle; niiden yläpuolella, safiirivaltaistuimella, oli Iankaikkinen, ja valtaistuimen ympärillä oli sateenkaari, jumalallisen armon vertauskuva.

”Niin kuin pyöränkaltaiset monimutkaiset rakenteet olivat kerubien siipien alla olevan käden johdatuksessa, samoin ihmiselämän tapahtumien monimutkainen kulku on jumalallisen hallinnan alainen. Kansojen keskellä vallitsevan kiistan ja kuohunnan amidassa Hän, joka istuu kerubien yläpuolella, ohjaa yhä maan asioita.

Kansojen historia, jotka toinen toisensa jälkeen ovat täyttäneet niille osoitetun ajan ja paikan ja tiedostamattaan todistaneet siitä totuudesta, jonka merkitystä ne itse eivät ymmärtäneet, puhuu meille. Jokaiselle kansalle ja jokaiselle nykyajan yksilölle Jumala on määrännyt paikan suuressa suunnitelmassaan. Tänä ihmisiä ja kansoja mitataan luotinarulla Hänen kädessään, joka ei tee virhettä. Kaikki määräävät oman kohtalonsa omalla valinnallaan, ja Jumala hallitsee kaiken yli tarkoitustensa toteuttamiseksi.

”Se historia, jonka suuri MINÄ OLEN on sanassaan viitoittanut, liittäen lenkin toisensa jälkeen profeetalliseen ketjuun menneisyyden iankaikkisuudesta tulevaisuuden iankaikkisuuteen, kertoo meille, missä me tänään olemme aikakausien kulussa ja mitä tulevana aikana voidaan odottaa. Kaikki se, minkä profetia on ennustanut tapahtuvaksi tähän nykyiseen aikaan saakka, on piirtynyt historian sivuille, ja voimme olla varmat siitä, että kaikki sekin, mikä vielä on tuleva, täyttyy ajallaan.” Education, 178.